

[Finansministeren.]

gældende i sit private liv har visse særlige forpligtelser af opsparingsmæssig karakter el. lign., eller når han skal bruge beløbene som nødvendig kapital ved start, omlægning, modernisering eller udvidelse af en erhvervs virksomhed.

Forslaget om tillægsindkomstskat for ikke-forsørgere svarer i hovedsagen til et forslag, der blev fremsat af venstre regeringen i 1947, men der er dog visse ændringer, som tager hensyn til de forhandlinger, der dengang fandt sted i rigsdagen. Det er tanken, at skatten skal lignedes på indtægter, der i hovedstadsområdet udgør 2 000 kr. og derover; i købstæderne og de større bymæssige bebyggelser er grænsen 1 800 kr., og i de rene landkommuner er den 1 600 kr. Skatten udskrives efter en progressiv skala og begynder med 2 pct. for de mindre indkomster og stiger til 4 pct. for beløb udover 30 000 kr. Det er imidlertid bestemt, at man kan frigøre sig for opsparingspligten, skattepligten, ved at indsætte det dobbelte af skattens beløb på en spærrekonto i en sparekasse, hvor beløbet skal være bundet indtil udgangen af 1960, medmindre finansministeren med finansudvalgenes tilslutning frigiver det forinden. Jeg vil til anden behandling stille et forslag om, at banker skal kunne benyttes på lige fod med sparekasserne; når det ikke er med i selve forslaget, skyldes det, at forhandlingerne med bankernes organisation først har kunnet finde sted, efter at forslaget var gået i trykken. De pågældende spærrekonti forrentes ligesom den bundne opsparing med 4 pct. Provenuet kan anslås til ca. 35 mill. kr., hvis alle vælger at betale skatten, men det må antages, at en del vil foretrække den bundne opsparing på det dobbelte beløb. Som bekendt blev der i sommer af den daværende finansminister nedsat et udvalg til behandling af spørgsmålet om en præmiering af den private opsparing. Dette udvalg, der var fremkaldt af et lovforslag fra de nuværende regeringspartier og et forslag til beslutning af det radikale venstre, har endnu ikke kunnet afslutte sit arbejde. Regeringen har derfor ment i forbindelse med den nødvendige økonomiske sanering at måtte fremsætte dette forslag; men det er tanken at lade udvalget fortsætte for om muligt at finde en præmieringsordning, der kan indgå i vort fremtidig skattesystem.

Det sidste forslag drejer sig om en merindkomstskat for de større indkomster. Grænserne er sat ved en skattepligtig indkomst, der andrager 12 000 kr. i hoved-

stadsområdet, 11 000 kr. i købstæderne og de større bymæssige bebyggelser og 10 000 kr. i de rene landkommuner. Den merindkomst, der beskattes, finder man ved at opstille to basisår og et slutår. Basisårene er skatteårene 1948—49 og 1949—50, det vil for de flestes vedkommende sige, at det er indkomsterne i årene 1947 og 1948, der lægges til grund. Slutåret er skatteåret 1951—52, og dertil svarer som regel indkomsten i 1950. Den merindkomst, der er tale om, finder man ved at trække gennemsnittet af indtægten i de to basisår fra indtægten i slutåret. Tanken er naturligvis, at man her for de større indkomsters vedkommende vil beskattede dem, som i de sidste år har haft en særlig betydelig indkomstfremgang. Man vil se, at året 1949 er sprunget over, det var jo det år, da de store forandringer satte ind med den engelske og derpå den danske devaluering; man spørger altså: Hvor meget er de pågældende nu bedre stillet, end de var, før disse begivenheder satte ind? Det er dog ikke hele merindkomsten, der beskattes; ifølge § 4 reduceres merindkomsten med 10 pct. af indkomsten i slutåret. Tanken er naturligvis, at eftersom det almindelige pris- og indtægtsniveau har været stigende i disse år, skal der en forholdsvis betydelig procentvis stigning til, før der er grund til at sætte ind med en særbeskatning — ellers skulle vi jo næsten allesammen betale merindkomstskat. Men det er endvidere fastsat, at reduktionen ikke simpelthen er disse 10 pct., den skal mindst være 3 000 kr. i hovedstadsområdet, 2 500 kr. i de andre byer og 2 000 kr. på landet; dette vil betyde, at normale lønmæssige stigninger i hvert fald for en meget stor del holdes udenfor merindkomstskatten.

Det er ikke muligt at give noget overslag over provenuet af denne skat, fordi man endnu ikke kender indtægterne i slutåret, men jeg finder anledning til at understrege det, der har været den grundlæggende tanke med denne skat. En merindkomstskat er vanskelig at administrere, og det vil ikke kunne undgås, at tilfældigheder kan bevirke, at enkelte mennesker rammes hårdere, end lovens almindelige karakter egentlig betinger. Jeg vil her særlig nævne unge mennesker, som har startet en virksomhed mellem basisårene og slutåret; hvis de har en stor rente- og afdragsbyrde, kan de til tider blive ramt hårdere, end godt er, og jeg tror, at man bør se på dette spørgsmål i udvalget. Jeg ønsker imidlertid at tilføje, at når ministeriet trods besværligheder og ulemper ved denne skatteform alligevel har taget den med, er det, fordi vi mener, at de, som i